

Атанас Далчев

Хижи

Прихлупените вехти хижи
из крайнините на града,
стени с опадала мазилка
като че с белези от струпеи,
врата раззината и черна
и чер прозорец изпочупен –
о, тези вехти ниски хижи
на бедността и на глада!

Там слънцето е огнен костер
на знойна мъка и печал,
там никога не разлюлява
камбани шеметният празник;
трудът е вечен и безплоден
и бляновете са напрасни,
макар нощта да е без сън и
денят в година натежал.

Там не живеят нито хора
и нито божи чеда,
но вятърът развява сенки,
които сведени се движат,
и съсухрени лица се мяркат,
дълбани от неспирна грижа,
и сякаш не лица, а маски
със вечний образ на глада.

Там радостта е непозната
и там смехът е чужденец,
и щастието не изгрива
над тези покриви разбити:
под тях е безпределната радост
понякога да бъдат сити
и за щастлив се смята само
студеният и блед мъртвец.

Там небосводът е от пепел,
от жарки въглища, от плам
и често дъжд и зли вихрушки
стени и покриви разкътват,
а мръсната земя излъхва

подобно чер и дравен жъртвеник
зловоние към небесата
като молитвен тимиаи.

1923 г.

КРАЙ

© 1923 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12090>]